

selle kumbe peale, teie, sedda ei wõi sundida, et teie loeks pühha kirja ommas maiasti, ja les teie, sedda wasto, mõtlete, et pühha kirja luggemine ei olle teie tarwis ja on luggemiski üllearre; sest et teie ellate abbi-ellus, ehk tenite soas, ehk ollete waewas omma laste ja teendritti pärrast. Kohhitstud mehhe hool mõistis kõik need wastuputumised ennesest emale lülata et luggemine mahha ei jääts. Ta ei leidnud misliffuggusid küsmissi selle wastu, nenda kui nüid: „ma ei wõi pühha kirja mõista; ma ei wõi ta süggawa mõttetest arto sada; miks pärrast ma siis pean nuide waewa näggema? Ma loen, agga ei olle, les mind jubhataks . . .“ Kohhitsetud mees ei mõttelnud nõnda, waid ta mõtles, et ta ei jää rummalusse sõse ja et ta saab linnitud Jummalaga abbiga, kui ta ommalt poolt pruugib ükspäinis kõik hõle ja wirkuse. . . . Temma on sedda wäärt, et kõik peaks temma kumbe järrele teggema, kui need, les koddõ ellawad, ja need, les soas ellawad, ehk on kuldõas ammetides, ühhe sõnnaga: mitte ükspäinis mehhed, waid ka naesed, les paigal koddõ istuwad, ka need, les klostris ellawad, et kõik peaks temmast õppima, et misliffuggune aeg ei pea meid pühha kirja luggemisest ärra pöörma.

Pühhas kirjas on suur wäggi ja suur rikkus; ja sepärrast et sealt suuremat kasso sada; on tarwis tedda himmuga luggeda ja hõlega järrele wadata. Ka Kristus kassõs kirjad läbbi katsuda et mitte ükspäinis luggeda, waid süggawaminne tedda märkada ja sedda wisi temma tõssist mõistust kätte sada; sest p. kirja ommadus on se, et wähhä sõnnade sees on paljo mõistust ja hõlega läbbi katsujale annab ta kallist warrandust. Ja sepärrast ma pallun teid, ärge laske middagi möda p. kirjas hõleto-maast ja pillu palla; sest et meil on kõige armulissem Jummal, les näeb meie himmo ja tahtmist Jummalikku kirja teada saada, Ta ei jätta meid mitte rummalusse sõse, agga korralt walgustab meie mõistust, ja näitab meile omma tarwisõega ja hõlelandmisõega õiget walgust. Ta nimmetab neid õutsaks, seil on nisuggune himmo, et meil ka nisuggune himmo peaks ollema: õutsad on need, kellel nälg ja janno on õiguõse järrele; sest nemmad peawad täis sama.

Les ennam p. kirja mõistab, se wõib ka ütlematta ennam ennesete p. kirjas warrandust leida, wõib suurt kasso sada.

Sepärrast, mo sõbber, sinna näggid, et kõik mis p. kirjas on, anti meile meie järrelemõtlemissõ tarwis, et kõik inimesse süggu wõiks kassõja iggawest heldust sada, sest et inimesse seas ei olle mitte ühte ainustki lihhalikku agga hingelikku hädda, selle wasto sin ei olleks rohto ollewad. Agga kuidas? Kui legi tulles hädda ja kurwastusõega kormatud ja süddame walluga

Prohwetid kuulma, les ütles (Pawl 41). Mis ja ennast alla waotad, mo hing, ja lohõised mo sees? Ota Jummalat, sest ma tahhan tedda weel tännada, temma walle on selge õnnistus, ja mo Jummal, — ja ta saab kül trööstitud. Teise peale liypub lehwus, raske on tal sellega ellada, ta on kurblik nähhes, et teistel on kõik kões agga ta tuleb Prohwetiti: panne omma kurbdust Jõsanda peale ja se toidab sind! Sa näed, et misliffuggune hädda kül inimesest ei pinaks, agga P. Kirjas wõib ta igga ühhe wasto terweks teggijad rohto ennesele leida. Se pärrast pallungi ma teid mitte ükspäinis kirikusse kätia ja pühha kirja luggemist kuulda, waid ka koddõ Piibli ramatut kätte wõtta, ja sealt ennesele kasso sada. Sest se luggemine sadab meile paljo warra. Ta parrandab esiteks meie seelt, agga siis wiib meie hinge kõrgesse, kui tiwade peal, tedda kõigist kurja mõttest wabbasaks tehhes ja rahho paila wies Sepärrast ärge jätke ennast neist suurtest warrandustest ilma ja süggege ommas maiades P. kirja.

Üttelege, kuuljad, les mõistab teist peast, kui legi küsiks, ehk ühhegi Pawlu ehk ühhe teise kõhha p. kirjast? Ma arwan et legi. Siiski ei pea ükspäinis sest kurwastama, agga ennam peab sellepärrast lahõitsemä, et teil on ni wähhä tahtmist õutsa ellu wõle, agga ennam himmu pühha teggude peale. Agga kui teid küsida roppu ja ma ilma lauludest, siis on paljo neid, les neid pühha õppisid ja neid suure himmuga laulwad Ja siiski tahtwad naad weel häbbenematta wasto räkida: „minna ei olle munt, mul on naene, lapsed ja malalised murred.“ Se mõtte on teie seas kui külge affaw kõbbi. Teie arwate et ükspäinis mungid peawad pühha kirja luggema? Ei mitte, teil on ta weel ennam tarwis, kui neile: sest neil, les ma ilmas ellawad ja ma ilmast hawwatakse, on ennam arstimist tarwis; agga sepärrast hirmsam ja andeksandmatta on se mõtte, et P. kirri kassõta on. Nõnda wõib ükspäinis kurri mõttelda. Kas ja ei olle Apost. Paulusõ sõnna kuulnud: mis on ette kirjutud, on meie õppetusõsetõ ette kirjutud? Ja sinna ei tabha Ewangeliumisõ putuda, midda fulle anti, se woiakse kätte! kas tabhad teada, knida kassõlinne fulle wõib pühha kirri olla? Katsu järrele, mis tunned ja ennesõ sees, kui sa Psalmi laulmist kuulad ja kui sa roppu laulu kuulad, ja mis sa tunned, kui kirikus olled ja kui sa teatris olled. Etis saad sinna teada, kui suur wähhõ selle ja teise seifusõ wähhõ sinna hinges on, et kül sinul üks hing on. Mite pärrast ja wõikad siis pühha kirja? Se on kurrati lihõntamine,